

[Statsministeren]

skatterne, så det føles, er tydelig i alle landene omkring os, nu også i Sverige. Og derfor siger jeg til sidst, at man kan slå sig i tøjret, man kan udsætte beslutningerne, men man kan ikke undgå dem i det lange løb. Også Danmark må sænke sit skattetryk, ikke mindst personindkomstbeskatningen er for høj, og det er først og fremmest marginalskatteproblemet, som er hovedsagen for mellemkomstjerne.

Vi kommer til at slås videre med disse problemer, forhåbentlig ikke i alt for lang tid, regeringen ser gerne en løsning så hurtigt som muligt. Nu får vi jo alle travlt med finansloven – landet skal jo have en finanslov, det skal vi sikre, og den skal vedtages den 14. december 1989 – men derefter er øjeblikket inde, hvor vi må genoptage arbejdet med de strukturelle langtidspolproblemer, som Danmark skal finde en løsning på.

Svend Auken (S):

Jeg tror, det er rigtigt også for befolkningen, at vi, som flere har sagt det i dag, ikke mindst nu bør koncentrere os om fremtiden og ikke bruge så mange kræfter på fortiden. Men det er klart, at når statsministeren her giver et referat af forhandlingerne i Statsministeriet, som ligger så langt fra det, vi fire, der forhandlede på Socialdemokratiets vegne, oplevede, som tilfældet er, så er det nødvendigt – om ikke andet så for historiens skyld – at der bliver givet en korrektion.

Jeg kan naturligvis bekræfte det, statsministeren sagde om forløbet, at det spørgsmål, som han citerede, blev stillet. Jeg kan også bekræfte, at ved enden af diskussionen var svaret nej, men det, statsministeren udelod, var jo alle mellemregningerne, for hvad var det, der skete?

Vi var på det tidspunkt i Statsministeriet i gang med at diskutere regeringens udspil. Derfor var det selvfølgelig et overraskende spørgsmål, om vi nu ville tage det som grundlag for forhandlinger – det var jo det, vi var i gang med – og derfor spurgte jeg på vore vegne, hvad nyt der var i dette spørgsmål. Var det, at vi skulle sige principielt ja eller nej til forslaget fra regeringen? Ja, sagde statsministeren, der skulle svares principielt ja eller nej.

For at uddybe dette blev der derefter spurgt: Ligger der deri, at vi skal sige ja til, at der skal spares op imod 10 mia. kr. på kommunerne i løbet af de næste 4 år og til at overføre hele om-

kostningen for arbejdsløsheden til arbejdsmarkedets parter? Svaret på det spørgsmål var, at hvis ikke vi kunne sige ja til de to spørgsmål, nyttede det ikke at fortsætte forhandlingerne.

På den baggrund kunne vi ikke få andet indtryk – og jeg tror ikke, der var nogen omkring bordet, der på daværende tidspunkt kunne få noget andet indtryk – end at nu var regeringen godt træt af Socialdemokraterne, og derfor ville man have principielt tilsagn om nogle store spørgsmål, spørgsmål, som man på forhånd måtte vide at ikke bare de fire socialdemokrater, der forhandlede, men socialdemokrater over hele landet, ville have afvist.

Det er de faktiske forhold. Når vi tog en pause i forhandlingerne, var det selvfølgelig, da enhver kunne mærke, at det trak op til et sammenbrud på grund af den måde, spørgsmålene blev formuleret på, for at give statsministeren eller regeringens side lejlighed til, hvis han ville ændre på sine spørgsmål til os, da at komme tilbage. Det skete ikke, og derfor brød forhandlingerne sammen.

Og de vil bryde sammen én gang til, hvis spørgsmålet til Socialdemokratiet fortsat er, om vi i de kommende 4 år vil forpligte os til at spare 10 mia. kr. på kommunerne, og om vi vil forpligte os til at skære ned i forholdet til arbejdsmarkedet og overlade hele finansieringen af dagpenge til arbejdsmarkedet.

Må jeg så i øvrigt om det oplæg, som er blevet kaldt »Den økonomiske reform«, sige, at vi havde to indvendinger imod det. Hovedindvendingen var, at det var uretfærdigt i sin fordeling af skattelettelserne og derfor ikke noget godt grundlag at føre indkomstpolitik på, og for det andet at det var behæftet med alvorlige huller.

Det første hul var, at der manglede en forudsætning for opsparing på brutto 24 mia. kr., som regeringen ikke havde stillet noget forslag om hvordan skulle tilvejebringes. Det er da også til overflod under debatten her i dag blevet afklaret, at regeringen ikke har tænkt sig at fremkomme med forslag, der sikrer en opsparing af den størrelse. Det er ikke desto mindre en klar økonomisk forudsætning for, at tingene hænger sammen.

Det andet store hul var en uspecificeret regning til kommunerne på 10 mia. kr.

Og endelig var det tredje hul i finansieringen spørgsmålet om arbejdsløshedsforsikringen.